

a to so zreteľom na týždenný plat v celkovej sume 1.720 Kč. Podľa § 19 cit. zák. má žalobník tiež nárok na plat po dobu práceneschopnosti pre chorobu, v súdenom prípade po dobu 4 týždňov, t. j. na 1.720 Kč. Žalovaná strana je povinná tieto požitky žalobníkovi podľa kogentných ustanovení cit. zák. zaplatiť v celkovej sume 3.440 Kč a preto súd žalobe vyhovel. O d v o l a c í s ú d rozsudok súdu prvej stolice potvrdil.

N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol.

Z d ô v o d o v:

Je pravda, že z prihlásenia žalobníka k penzijnému poisteniu nemožno usudzovať na jeho prevažné vyššie služby. Ale nižšie súdy použili tejto okolnosti nie ako dôvodu, ale len na podoprenie právneho záveru.

Z povahy prác, ktoré žalobník podľa nenapadnutého zistenia vykonával, plynie, že jeho činnosť predpokladala nie len viac odborných znalostí, ale aj vyššiu spoľahlivosť a bola zodpovednejšia než činnosť sadzačov. Je preto správny záver, že práce konané žalobníkom sú vyššie služby nie kupecké.

Čís. 17117.

V meritórnom rozhodnutí Najvyššieho správneho súdu obsiahnutý je vždy aj výrok podľa § 4 zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. (pre občianske súdy záväzný), že nárok je verejnoprávny.*)

(Rozh. z 8. septembra 1938, R III 465/38.)

Žalobník, štátny nadhorár v. v., domáhal sa žalobou na žalovanom štáte preradenie do IX. hodnotnej triedy štátnych úradníkov skupiny D) a zaplataenia príslušnej diferencie medzi služebnými a odpočívňými pôžitkami, ktoré poberal a medzi pôžitkami, ktoré by bol poberal, keby bol býval preradený do uvedenej úradníckej triedy. Žalobný nárok odvodňoval tým, že ako horár u štátnej službe u býv. uh. štátu bol prevzatý do služieb Čsl. štátu a podľa ustanovení zák. č. 374/1919 a č. 137/1920 Sb. z. a n. mal byť preradený do úradníckej skupiny D). Žalovaný štát vzniesol námietku neprípustnosti poradu práva (§ 180 č. 1 Osp.) na tom základe, že o nároku žalobníka už vecne rozhodol Najvyšší správny súd v Prahe, čím došlo k výroku podľa § 4 zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. — záväznému pre občianske súdy —, že nárok je verejnoprávny.

Súd prvej stolice námietke vyhovel a spor zastavil. Rekurzný súd jeho usnesenie potvrdil.

N a j v y š š í s ú d rekurz žalobníka zamietol.

*) Porov.: Úr. sb. č. 3776, 2684, 3582.

D ô v o d y:

Nezáleží na tom, že nález Najvyššieho správneho súdu zo dňa 10. januára 1935 č. j. 10.046/35, rozhodujúci vo veci samej o tom istom nároku, ktorý je predmetom súdeného sporu, neobsahuje výslovného výroku o tom, že nárok je verejnoprávny. Podľa § 4 zákona o Najvyššom správnom súde skúma Najvyšší správny súd svoju príslušnosť z povinnosti úradnej a keďtedy vybavil sťažnosť terajšieho žalobníka meritórne, rozhodol tým vzhľadom na ustanovenie § 3 tohoto zákona aspoň implicitne, že nárok je verejnoprávny. Niet vecnej príčiny, aby sa po tejto stránke rozoznávalo medzi prípadom, v ktorom sa Najvyšší správny súd pustil do meritorného riešenia sťažnosti teprv po formálnom zamietnutí vznesenej námietky súkromnoprávnosti nároku, a prípadom meritorného rozhodnutia, pred ktorým takáto námietka nepredchádzala, tak že tu ani nebolo podnetu, aby Najvyšší správny súd otázku túto tiež formálne riešil, lebo však to, že otázka bola v náleze formálne pominutá mlčením, nemôže znamenať, že nebola riešená, t. j. podľa spomenutej úradnej povinnosti preskúmaná. Ťažisko § 4 zákona zo dňa 15. októbra 1925 č. 217 Sb. z. a n. spočíva tu tedy v tom, že Najvyšší správny súd rozhodol o nároku vo veci samej, a nie vo forme, akou dal najavo, že ide o nárok verejnoprávny. Jeho »výrok« po tejto stránke môže byť nielen výslovný, ale môže byť aj mlčky obsiahnutý v tom, že sa pustil do merita věci. V oboch prípadoch sú riadne súdy podľa § 4 cit. zák. č. 217/1925 Sb. z. a n. jeho stanoviskom viazané a nemôžu znova preskúmať, či skutočne ide o nárok verejnoprávny alebo súkromnoprávny.

Napadnuté usnesenie je tedy vo veci samej správne a bolo preto treba rozhodnúť ako sa stalo.

Čís. 17118.

Aj exekút má právo uplatňovať v rekurze proti exekúciu povoľujúcemu usneseniu, že žiadosť o povolenie exekúcie na peňažité pohľadávky exekúta proti štátu alebo fondu pod verejnou správou neobsahuje údaje predpísané v odst. 3 § 1 vlád. nar. č. 234/1934 Sb. z. a n.*)

(Rozh. z 8. septembra 1938, R IV 319/38.)

Súd prvej stolice povolil exekúciu na peňažitú pohľadávku, ktorú má exekút proti štátu. Rekurzný súd na rekurz exekúta exekučnú žiadosť zamietol. Z dôvodov: Právom vytýka rekurent, že označenie pohľadávky, ktorá má byť zabavená, podľa zákona nie je dostatočné. V smysle odst. 3 § 1 vlád. nar. č. 234/1934 Sb. z. a n. pri

*) Porovnaj: Ur. sb. č. 2781.